

Malwina Treder

Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie

ORCID: 0000-0002-9489-0096

malwina.treder@uwm.edu.pl

Prawnokarne aspekty rozpowszechniania utworu bez uprawnienia albo wbrew jego warunkom – zagadnienia wybrane

Wstęp

Jednym z najbardziej charakterystycznych przestępstw z zakresu prawa autorskiego jest czyn penalizowany przez art. 116 ustawy o prawie autorskim¹, powszechnie określane jako „piractwo”². Zgodnie z treścią tego przepisu sprawcą przedmiotowego czynu jest osoba, która bez uprawnienia albo wbrew jego warunkom rozpowszechnia cudzy utwór w wersji oryginalnej albo w postaci opracowania, artystyczne wykonanie, fonogram, wideogram lub nadanie.

Należy wskazać, że przepis art. 116 u.p.a. chroni monopol eksploatacji, bowiem wyrażenie zgody osoby uprawnionej na rozporządzanie utworem (w tym na jego rozpowszechnianie) jest jednym z jego z uprawnień z zakresu autorskich praw majątkowych wynikających z art. 17 u.p.a.³ W związku z tym sprawcą ww. przestępstwa będzie każdy, kto w ten monopol wkracza w sposób zawiniony⁴.

Znamię rozpowszechniania zdefiniować można jako sytuację, w której utwór został udostępniony dla potencjalnie nieograniczonej liczby odbiorców, przy czym z perspektywy odpowiedzialności karnej nie ma znaczenia, jakie środki techniczne zostały wykorzystane przez sprawcę⁵. Zgodnie z treścią art. 116 u.p.a. penalizowane jest rozpowszechnianie „bez uprawnienia” albo

¹ Ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 2509), dalej jako u.p.a.

² Jest to określenie, które stosuje się również do czynu penalizowanego przez art. 117 u.p.a. – zob. J. Barta, R. Markiewicz, *Prawo autorskie*, Warszawa 2013, s. 456.

³ Dysponentem autorskich praw majątkowych nie zawsze będzie ich twórca, bowiem prawa te mogą być zbyte w drodze umowy przeniesienia autorskich praw majątkowych.

⁴ M. Siwicki, *Media strumieniowe w Internecie*, „Państwo i Prawo” 2012, nr 8, s. 94.

⁵ K. Gienias, [w:] E. Ferenc-Szydelko (red.), *Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz*, Warszawa 2021, s. 639.

„wbrew jego warunkom”, zaś w praktyce zakwalifikowanie danego zachowania pod te znamiona może budzić wątpliwości.

Przedmiotowy czyn może zostać popełniony nie tylko, gdy sprawca rozpowszechnia utwór bez stosownego uprawnienia, ale także wtedy, gdy zgoda podmiotu uprawnionego została wprowadzie udzielona, ale sprawca nie przestrzega warunków, na jakich rozpowszechnianie powinno być realizowane⁶. *A contrario*, nie wypełni znamion czynu zabronionego z art. 116 u.p.a. osoba, która będzie rozpowszechniać utwór na podstawie uprawnienia i w jego granicach, zaś podstawą takiego uprawnienia może być umowa bądź ustawa⁷.

Na gruncie niniejszego artykułu zanalizowane zostaną trzy zachowania z perspektywy ewentualnej odpowiedzialności na gruncie art. 116 u.p.a., tj. naruszenia postanowień umowy licencyjnej, dozwolonego użytku osobistego oraz odsprzedaż używanych licencji programów komputerowych.

Naruszenia postanowień umowy licencyjnej

Na gruncie u.p.a. w art. 41 ust. 1 wyróżnia się dwa rodzaje umów dotyczących autorskich praw majątkowych – przenoszące majątkowe prawa autorskie oraz umowy licencyjne. Druga kategoria skutkuje jedynie nabyciem względnych uprawnień w zakresie korzystania z utworu przez licencjobiorcę⁸.

Z uwagi na fakt, że tego rodzaju umowy często obejmują swym zakresie rozpowszechnianie utworu, możliwe jest wypełnienie znamion czynu zabronionego z art. 116 u.p.a. przez licencjobiorcę, który korzysta z utworu *wbrew* warunkom umowy licencyjnej. W tego rodzaju wypadkach każdorazowo konieczna będzie analiza zawartego stosunku zobowiązaniowego.

Najważniejszym elementem umowy licencyjnej jest określenie pól eksploatacji, co stanowi jej *essentialia negotii*⁹. W art. 41 ust. 2 u.p.a. zawarta została zasada specyfikacji pól eksploatacji utworu w umowie, bowiem zgodnie z tym przepisem umowa licencyjna obejmuje pola eksploatacji wyraźnie w niej wymienione. W związku z tym umowa określa zakres udzielonego upoważnienia do korzystania z danego utworu. *A contrario*, pominięcie w umowie pola eksploatacji skutkuje tym, że nie jest ono objęte danym stosunkiem zobowiązaniowym¹⁰. Przepis art. 41 ust. 1 u.p.a. daje wyraz stanowisku ustawodawcy, który ma na celu przede wszystkim zabezpieczenie interesów licencjodawcy poprzez jednoznaczna i precyzyjną informację na temat tego, jakich postaci

⁶ R. Golat, *Prawo autorskie. Komentarz dla praktyków*, Gdańsk 2008, s. 327.

⁷ A. Niewęglowski, *Prawo autorskie. Komentarz*, Warszawa 2021, s. 1100–1101.

⁸ R. Golat, *Prawo autorskie i prawa pokrewne*, Warszawa 2021, s. 199.

⁹ Wyrok SN z 23 września 2004 r., sygn. akt III CK 400/03, Lex nr 174201.

¹⁰ M. Grabowski, *Umowa licencyjna on-line o korzystanie z utworu muzycznego – charakterystyka prawna*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2009, z. 109, s. 100.

korzystania z utworu dotyczy dana umowa¹¹. Tego rodzaju zawężenie działa na korzyść twórcy, bowiem eliminuje z zakresu umowy wszelkie uprawnienia niewymienione w sposób wyraźny przez strony, co oznacza, że nadal przysługują one licencjodawcy¹².

Co istotne, zgodnie z art. 41 ust. 4 u.p.a. umowa może dotyczyć tylko pól eksploatacji, które są znane w chwili jej zawarcia. Przykładowe pola eksploatacji zawarte zostały w art. 50 u.p.a., jednakże katalog ten, z uwagi na użycie przez ustawodawcę wyrażenia „w szczególności”, ma charakter otwarty, zatem strony mogą w konkretnej umowie zawrzeć każdą inną, znaną w danej chwili, postać eksploatacji utworu¹³. Nie jest również konieczne zastosowanie w umowie terminologii pól eksploatacji wskazanej w art. 50 u.p.a., bowiem wystarczy, że użyto sformułowań jednoznacznych i wyraźnie wskazujących na objęty umową sposób korzystania z utworu¹⁴. Zasada wyrażona w art. 41 ust. 4 u.p.a. ma na celu zapobieżenie udzielania licencji na pola eksploatacji, których ekonomicznego znaczenia twórca może nie znać w momencie zawierania umowy¹⁵. Z tego względu, jeśli jako pole eksploatacji wskazano rozpowszechnianie utworu wyłącznie poprzez wyświetlanie w kinach, zapis taki nie obejmuje np. nadawania utworu w stacjach telewizyjnych czy w Internecie.

W praktyce często można spotkać się z klauzulami umownymi zobowiązującymi licencjodawcę do zawarcia w przyszłości umowy obejmującej swym zakresem nowych, nieznanych jeszcze pól eksploatacji, jednakże postanowienia takie powinny zostać uznane za nieważne w myśl art. 58 § 1 Kodeksu cywilnego¹⁶, jako mające na celu obejście ustawy¹⁷. W ten sam sposób należałoby ocenić klauzule, które wskazują, że zawierana umowa licencyjna obejmuje „automatycznie” także nieznanne jeszcze pola eksploatacji¹⁸. Z tego wzglę-

¹¹ Należy jednak wskazać, że J. Barta i R. Markiewicz, jako zwolennicy restrykcyjnej wykładni art. 41 ust. 2 u.p.a., zwracają uwagę na fakt, iż istnieje wielu zwolenników wykładni liberalnej, którzy opowiadają się za brakiem obowiązku wymienienia pola eksploatacji w umowie licencyjnej – zob. J. Barta, R. Markiewicz, *Obowiązek wymienienia pól eksploatacji w umowie licencyjnej*, „Prace Instytutu Prawa Własności Intelektualnej UJ” 2007, z. 100 i cytowana tam literatura.

¹² J. Szczotka, *Naruszenie wymogu specyfikacji pól eksploatacji utworu*, [w:] A. Kidyba, R. Skubisz (red.), *Współczesne problemy prawa handlowego. Księga jubileuszowa dedykowana prof. dr hab. Marii Poźniak-Niedzielskiej*, Kraków 2007, s. 369.

¹³ A. Bajurska, *Zakres i charakter prawny umowy licencyjnej w prawie polskim*, „Temidium” 2017, nr 2.

¹⁴ J. Barta, R. Markiewicz, *Prawo autorskie i prawa pokrewne. Przepisy z wprowadzeniem*, Warszawa 2014, s. 98.

¹⁵ E. Traple, *Prawa producenta a nowe pola eksploatacji utworu audiowizualnego oraz „przyrost” praw ze względu na przedłużenie ochrony*, [w:] A. Kidyba, R. Skubisz (red.), op. cit., s. 410.

¹⁶ Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 1360 z późn. zm.), dalej jako k.c.

¹⁷ M. Barański, *Zobowiązanie do przeniesienia autorskich praw majątkowych w zakresie nowych pól eksploatacji*, „Przegląd Prawa Handlowego” 2014, nr 10, s. 29.

¹⁸ Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, że w myśl art. 41 ust. 5 u.p.a. twórca utworu wykonanego lub włączonego do utworu audiowizualnego oraz utworu wchodzącego w skład utworu

du zasadny wydaje się postulat, że w przypadku rozważania dopuszczenia się przez sprawcę czynu zabronionego z art. 116 u.p.a. poprzez rozpowszechnienie utworu wbrew warunkom należy przeanalizować umowę także pod kątem nieważnych klauzul, jak te wskazane powyżej.

Naruszenia umowy licencyjnej, skutkujące ewentualną odpowiedzialnością z art. 116 u.p.a., mogą dotyczyć również innych elementów umowy. Treść art. 67 ust. 1 u.p.a. wskazuje na to, że postanowienia umowne dotyczące zakresu, miejsca i czasu trwania umowy również powinny zaliczać się do *essentialia negotii*, jednakże z treści art. 66 u.p.a. jasno wynika, iż regulacja ta ma charakter względnie obowiązujący. W przypadku braku postanowień umownych odnoszących do miejsca i czasu umowa licencyjna uprawnia do korzystania z utworu w okresie 5 lat na terytorium państwa, w którym licencjodawca ma swoją siedzibę¹⁹. Często zdarza się, że korzystanie z utworu odbywa się poza granicami jednego kraju, z tego względu strony powinny uwzględnić zakres terytorialny korzystania w umowie²⁰. W świetle powyższego należy wskazać, że odpowiedzialność karna licencjodawcy może zaistnieć np. w przypadku rozpowszechniania przez niego utworu w krajach innych niż zostało to określone w umowie bądź po wygaśnięciu umowy licencyjnej, tj. po upływie czasu na jaki została zawarta.

Warto jednak zauważyć, że w przypadku jeśli strony zawarły umowę licencyjną na czas oznaczony dłuższy niż 5 lat – w myśl art. 68 ust. 2 u.p.a. – po upływie tego terminu uważa się, iż została ona zawarta na czas nieoznaczony²¹.

Naruszenia w zakresie dozwolonego użytku osobistego

Jak zostało wskazane na wstępie niniejszego artykułu, nie jest czynem zabronionym z art. 116 u.p.a. rozpowszechnianie w granicach określonych przez ustawę, czego przykładem jest udostępnienie utworu w ramach dozwolonego użytku osobistego uregulowanego w art. 23 ust. 1 i 2 u.p.a. Zgodnie

---

zbiorowego, po powstaniu nowych sposobów eksploatacji utworów, nie może bez ważnego powodu odmówić udzielenia zezwolenia na korzystanie z tego utworu w ramach utworu audiowizualnego lub utworu zbiorowego na polach eksploatacji nieznanych w chwili zawarcia umowy.

¹⁹ M. Drela, *O zobowiązująco-rozporządzającym skutku umowy licencyjnej i o ustawowym prawie odstąpienia od tej umowy*, „Acta Universitatis Wratislaviensis – Prawo CCCVIII” 2009, nr 3161, s. 53.

²⁰ M. Poźniak-Niedzielska, [w:] M. Poźniak-Niedzielska (red.), *Prawo autorskie i prawa pokrewne. Zarys wykładu*, Warszawa 2006, s. 119.

²¹ Warto zwrócić uwagę na stanowisko wyrażone w wyroku SN z 15 października 2004 r., sygn. akt II CK 51/04, zgodnie z którym przepis ten należy interpretować łącznie z art. 68 ust. 1 u.p.a., co oznacza, że miałyby nie dochodzić po 5 latach do przeobrażenia w licencję na czas nieoznaczony, zaś konstrukcja ta miałaby jedynie umożliwić wypowiedzenie licencji na czas oznaczony, po upływie 5 lat, na takich samych zasadach jak licencji na czas nieoznaczony – zob. P. Kamiński, *Zakres czasowy licencji prawnoautorskiej*, „Przeгляд Prawniczy Uniwersytetu Warszawskiego” 2015, nr 2 i cytowana tam literatura.

z tym przepisem bez zezwolenia twórcy wolno nieodpłatnie korzystać z już rozpowszechnionego utworu w zakresie własnego użytku osobistego. Zakres własnego użytku osobistego obejmuje korzystanie z pojedynczych egzemplarzy utworów przez krąg osób pozostających w związku osobistym, w szczególności pokrewieństwa, powinowactwa lub stosunku towarzyskiego. Jest to wyjątek od konieczności uzyskania zezwolenia twórcy na korzystanie z rozpowszechnionego już utworu²².

Przepis ten jest implementacją art. 5 ust. 2 lit. b dyrektywy 2001/29 (tzw. dyrektywy o społeczeństwie informacyjnym), który wskazuje na jedną z form dozwolonego użytku – w odniesieniu do zwielokrotniania na dowolnych nośnikach przez osobę fizyczną do prywatnego użytku i do celów ani bezpośrednio, ani pośrednio handlowych, pod warunkiem że podmioty praw autorskich otrzymają godziwą rekompensatę²³. Na gruncie polskiego ustawodawstwa jako „godziwą rekompensatę” przyjęto formułę opłaty reprograficznej przewidzianą przez art. 20 i 20¹ u.p.a., doprecyzowanej w rozporządzeniu Ministra Kultury²⁴.

Przepisy dotyczące dozwolonego użytku kształtują normy o charakterze bezwzględnie wiążącym²⁵, w związku z tym nie mogą być one modyfikowane przez jakiegokolwiek czynności prawne, np. poprzez zawarcie umowy licencyjnej²⁶. Oznacza to, że dysponent autorskich praw majątkowych do danego utworu nie ma żadnej możliwości, by ograniczać uprawnienia wynikające z art. 23 u.p.a.

Należy wskazać, że na gruncie art. 23 u.p.a. mowa jest o pojedynczym egzemplarzu utworu, z czego wynika, iż ustawodawca oznaczył granicę liczbową w korzystaniu w ramach dozwolonego użytku osobistego. Ma to na celu zapobieżenie zjawisku kopiowania w sposób nieograniczony egzemplarzy poszczególnych utworów, co z kolei ma zabezpieczyć interesy majątkowe twórców²⁷. Jednakże przepisu tego nie można traktować jako ograniczenie dowolnego użytku osobistego do sporządzania wyłącznie jednej kopii utworu. Możliwe

²² M. Kowalczyk-Szymańska, O. Szejnert-Roszak, *Naruszenia praw autorskich w internecie: aspekty prawne i procedury dochodzenia roszczeń*, Warszawa 2011, s. 19.

²³ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym.

²⁴ Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie określenia kategorii urzędzeń i nośników służących do utrwalania utworów oraz opłat od tych urzędzeń i nośników z tytułu ich sprzedaży przez producentów i importerów (Dz.U. Nr 105, poz. 991 z późn. zm.).

²⁵ Odmienne: K. Gienas, *Imperatywny charakter dozwolonego użytku prywatnego?*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2009, z. 106; zob. także: K. Gienas, *Ograniczanie dozwolonego użytku drogą kontraktową – zarys problematyki*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2009, z. 104.

²⁶ E. Kacperek, P. Zawadzki, *Charakter umów o pobranie z sieci treści chronionych prawem autorskim*, „Przegląd Prawa Handlowego” 2009, nr 10, s. 31.

²⁷ M. Kruszynski, *Dozwolony użytek osobisty utworów w świetle stosowania zabezpieczeń technicznych*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2008, z. 102, s. 63.

jest także sporządzanie nie tylko materialnych (fizycznych) egzemplarzy utworów, ale również cyfrowych. Przepis art. 23 u.p.a. zakazuje jedynie sporządzania dużej liczby kopii dzieła z powołaniem się na dozwolony użytek osobisty²⁸. Przepis nie precyzuje zatem konkretnej dopuszczalnej liczby zwielokrotnień, bowiem kryteria podmiotowe wyznaczające zakres dozwolonego użytku są nieostre; warto jednak pamiętać o tym, że regulacja ta nie ma na celu czynienia utworu ogólnodostępnym²⁹. Z tego względu do uznania sądu w konkretnej sprawie pozostanie ustalenie, czy w konkretnym stanie faktycznym w istocie doszło do przekroczenia dozwolonego użytku osobistego i tym samym czy zaistniały znamiona czynu zabronionego wyrażonego w art. 116 u.p.a.

Nie ulega wątpliwości, że z uwagi na rozwój serwisów społecznościowych, stosunki towarzyskie są zarówno utrzymywane, jak i zawierane za pośrednictwem internetu. Tendencja ta uległa znacznemu wzmocnieniu podczas pandemii COVID-19, która wymusiła na społeczeństwie przeniesienie do świata wirtualnego nie tylko znajomości prywatnych, ale także aktywności zawodowej czy też nauczania w szkołach i uczelniach wyższych. Dlatego też zasadne wydaje się rozważenie, czy istnieje rodzaj relacji internetowych, które można zakwalifikować jako dozwolony użytek osobisty w myśl art. 23 u.p.a.?

Jak wskazuje literatura, do zaistnienia stosunku towarzyskiego konieczna jest pewna stała, nieformalna, prywatna więź, oparta np. na wspólnych spotkaniach, rozmowach, zainteresowaniach czy innego rodzaju towarzyskich powiązaniach³⁰. *A contratio*, nieliczne, niezbyt częste i incydentalne spotkania nie będą miały charakteru stosunku towarzyskiego w rozumieniu przedmiotowego przepisu. Z tego względu nie wpiszą się w tego rodzaju relację osoby, które np. są członkami grupy tematycznej na Facebooku, a nawet osoby, które użytkownicy tego serwisu posiadają w gronie „znajomych”, jeśli ich wzajemna aktywność ogranicza się jedynie do sporadycznego komentowania, lajkowania i udostępniania postów na tym serwisie czy składania życzeń urodzinowych, świątecznych. Z podobnego względu nawet relacje między blogerami, które ograniczają się do wymiany informacji i przemyśleń na tematy branżowe, nie mogą być zakwalifikowane jako stosunek towarzyski³¹. Obecnie w przestrzeni internetowej miejsce blogerów zajęli tzw. influencerzy³², działający na głów-

²⁸ K. Gliściński, *Komentarz do art. 23 u.p.a.*, [w:] A. Michalak (red.), *Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz*, 2019, Legalis, nb 7.

²⁹ *Ibidem*, nb 23.

³⁰ J. Barta, R. Markiewicz, *Prawo autorskie*, Warszawa 2016, s. 227.

³¹ D.K. Gęsicka, *O paradygmacie dozwolonego użytku prywatnego oraz opłatach reprograficznych słów kilka*, „*Studia Iuridica Toruniensi*” 2025, t. XVI, s. 75–76.

³² Influencer – twórca internetowy. Termin wywodzi się od angielskiego słowa *influence*, oznaczającego wpływanie. Materiały publikowane przez takie osoby mogą mieć szeroki zasięg i trafiać do licznego grona odbiorców. Tym samym influencer oddziałuje na zachowania współczesnych internautów i propaguje określone czynności – zob. D. Marzec, *Znaczenie influencer marketingu w kształtowaniu decyzji współczesnych konsumentów*, „*Media i Społeczeństwo*” 2022, nr 1, s. 155.

nie Intagramie, TikToku czy YouTube, niemniej jednak przy ocenie ich stosunków należy przyjąć takie same kryteria.

Biorąc pod uwagę *ratio legis* tego przepisu, z całą pewnością nie można przyjąć, by rozpowszechnianie utworów za pośrednictwem sieci P2P³³ mieściło w granicach dozwolonego użytku prywatnego. W tej sytuacji udostępniający nie ma wpływu na to, komu udostępni utwór, użytkownicy nie mają ze sobą żadnego kontaktu – ani wirtualnego, ani tym bardziej osobistego, zaś jedynie powiązanie, jakie między nimi istnieje, polega na tym, że korzystają z tego samego programu klienckiego³⁴.

Należy również pamiętać, że art. 23 u.p.a. obejmuje swoim zakresem „utwór rozpowszechniony”, co ma konkretne, określone ustawą znaczenie. Poszukując znaczenia tego wyrażenia, trzeba wskazać na treść art. 6 ust. 1 pkt 3 u.p.a., zgodnie z którym utworem rozpowszechnionym jest utwór, który za zezwoleniem twórcy został w jakikolwiek sposób udostępniony publicznie. Nie będzie więc utworem rozpowszechnionym w rozumieniu art. 23 u.p.a. taki utwór, który nie został upubliczniony lub został upubliczniony bez zgody twórcy. Posiada to jednak swoje konsekwencje, bowiem wynika z tego, że nie można mówić o utworze rozpowszechnionym legalnie czy nielegalnie, gdyż dany utwór albo jest rozpowszechniony, albo nie. Z tego względu tylko utwór rozpowszechniony w rozumieniu art. 23 u.p.a. i art. 6 ust. 1 pkt 3 u.p.a. może być przedmiotem dozwolonego użytku osobistego bez względu na to, czy jego późniejsze (dalsze) rozpowszechnianie bądź wprowadzenie do sieci Internet nastąpiło legalnie, czy nie³⁵.

Odsprzedaż używanych licencji programów komputerowych

Wątpliwości może budzić możliwość wypełnienia znamion czynu zabronionego z art. 116 u.p.a. w odniesieniu do obrotu używanymi licencjami programów komputerowych. O ile nie budzi kontrowersji odsprzedaż egzemplarzy

---

³³ P2P (ang. *peer to peer*) to model komunikacji w sieci komputerowej, zapewniający wszystkim hostom te same uprawnienia – zob. I. Drożdż, K. Sączek, *Dozwolony użytek osobisty w Internecie a problem torrentów*, „Internetowy Przegląd Prawniczy TBSP UJ” 2016, nr 4. Na gruncie niniejszej pracy P2P zostało użyte w znaczeniu sieci służącej do współdzielenia plików w internecie z wykorzystaniem takich programów, jak eMule, BitTorrent, DC++ i Kazaa – zob. <https://podlaska.policja.gov.pl/pod/dzialania/przestepczosc-gospodar/struktura-wydzialu/zespol-iii/p2p/28414,P2P.html> (data dostępu: 4.05.2023).

³⁴ O. Wrzeszcz, *Trolling prawnoautorski (copyright trolling)*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2016, z. 134, s. 55.

³⁵ J. Chwalba, *Korzystanie z programów peer-to-peer a dozwolony użytek prywatny w prawie autorskim*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2008, z. 102, s. 30–31.

utworów utrwalonych na fizycznym nośniku (np. na płycie CD czy DVD), tak w przypadku elektronicznych kopii utworów odpowiedź nie jest oczywista.

Analizując tę problematykę, należy powołać się na tzw. zasadę wyczerpania, która oparta jest na podstawowych zasadach Unii Europejskiej zawartych w art. 34–36 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej³⁶, realizującą swobodę przepływu towarów, co z kolei daje możliwość dowolnego obrotu egzemplarzami danego utworu wewnątrz Wspólnoty, jeśli został on legalnie wprowadzony do obrotu, w którymkolwiek Państwie Europejskiego Obszaru Gospodarczego³⁷.

Zasada wyczerpania została uregulowana w art. 4 ust. 2 dyrektywy 2001/29, zgodnie z którym prawo do rozpowszechniania na obszarze Wspólnoty oryginału lub kopii danego utworu wyczerpuje się tylko w przypadku pierwszej sprzedaży danego przedmiotu lub innego przeniesienia własności na obszarze Wspólnoty przez podmiot praw autorskich lub za jego zezwoleniem³⁸. Na gruncie polskiego ustawodawstwa zasada ta została wyrażona w art. 51 ust. 3 u.p.a., zgodnie z którym wprowadzenie do obrotu oryginału albo egzemplarza utworu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego wyczerpuje prawo do zezwalania na dalszy obrót takim egzemplarzem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyjątkiem jego najmu lub użyczenia. Przepisy te regulują więc wyczerpanie o charakterze regionalnym, bowiem skutkiem wprowadzenia do obrotu utworu na terytorium obejmującym większą grupę państw jest wyczerpanie praw autorskich w zakresie wprowadzania do obrotu w każdym z nich³⁹.

Jednakże zasada wyczerpania odnosząca się *stricto* do programów komputerowych uregulowana została w odrębnych przepisach, tj. w art. 4 ust. 2 dyrektywy 2009/24, w myśl którego pierwsza sprzedaż na terytorium Wspólnoty kopii programu komputerowego przez uprawnionego lub za jego zgodą wyczerpuje prawo dystrybucji na terytorium Wspólnoty tej kopii, z wyjątkiem prawa do kontroli dalszych wypożyczeń programu lub jego kopii⁴⁰.

Należy jednak wskazać, że ani dyrektywa 2001/29, ani dyrektywa 2009/24 nie odnoszą się wprost do sprzedaży elektronicznych egzemplarzy utworu.

³⁶ Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana) (Dz.U. C 326 z 26.10.2012, s. 47–390).

³⁷ J. Doniec, *Wyczerpanie prawa autorskiego w Internecie – przepisy Unii Europejskiej i ocena potrzeb zmiany uregulowań w kontekście White Paper on Remixes, First Sale, and Statutory Damages z 2016 r.*, „Internetowy Przegląd Prawniczy TBSP UJ” 2016, nr 4, s. 40–41.

³⁸ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. UE L z 2001 r., Nr 167, s. 10 z późn. zm.).

³⁹ P. Stolarczyk, *Wyczerpanie praw autorskich, a problemy w praktyce*, „Prawo i Podatki” 205, nr 9, s. 33.

⁴⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (wersja skodyfikowana) (Dz.U. UE L z 2009 r., Nr 111, s. 16).

Problematyka ta była przedmiotem orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zaś przełomem był wyrok w sprawie C-128/11 *UsedSoft GmbH v. Oracle International Corp.*, który dotyczył m.in. problematyki legalności odsprzedaży używanych licencji programów komputerowych w formie elektronicznej, nie zaś na nośnikach fizycznych, takich jak CD czy DVD. W orzeczeniu tym wskazane zostało, że nie można przyjąć, by pojęcie „uprawnionego nabywcy” w myśl art. 5 ust. 1 dyrektywy 2009/24 dotyczyło jedynie nabywcy, który ma prawo do korzystania z programu komputerowego na podstawie zawartej z podmiotem praw autorskich umowy licencyjnej, bowiem przyjęcie takiego argumentu skutkowałoby uprawnieniem podmiotu praw autorskich do uniemożliwienia rzeczywistego korzystania z jakiegokolwiek używanej kopii, w odniesieniu do której prawo do rozpowszechniania zostało wyczerpane zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 2009/24. Trybunał zaakcentował także, że podmiot praw autorskich nie może sprzeciwić się odsprzedaży kopii programu komputerowego, którego prawo do rozpowszechniania przysługujące temu podmiotowi zostało wyczerpane zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 2009/24, dlatego też należy uznać, że drugi nabywca tej kopii, podobnie jak każdy następny, jest jej uprawnionym nabywcą w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy 2009/24⁴¹.

W świetle powyższego odsprzedaż kluczy cyfrowych co do zasady nie narusza autorskich praw majątkowych dysponentów praw autorskich majątkowych do danego programu. Należy podkreślić, że podobnie jak w przypadku dozwolonego użytku osobistego uregulowanego w art. 23 u.p.a., tak samo prawo wyczerpania wynikające z art. 51 ust. 3 u.p.a. ma charakter normy prawnej bezwzględnie obowiązującej, w związku z tym nie może zostać zmodyfikowane przez np. umowę licencyjną, dlatego też postanowienia umowne dotyczące zakazu odsprzedaży będą nieważne jako zmierzające do obejścia prawa w myśl art. 58 k.c.⁴²

Z tego względu trudno byłoby znaleźć uzasadnienie, by materialne i niematerialne kopie utworów traktować odmiennie oraz by pojęcie „egzemplarza” utożsamiać jedynie z fizycznymi nośnikami. Zasadę wyczerpania autorskiego prawa majątkowego należy wiązać przede wszystkim z czynnością wprowadzania przez uprawnionego utworu do obrotu, nie zaś z kwestią władztwa nabywcy nad rzeczą będącą nośnikiem utworu⁴³.

---

⁴¹ Wyrok Trybunału (Wielka Izba) z 3 lipca 2012 r. w sprawie C-128/11 *UsedSoft GmbH v. Oracle International Corp.*, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A62011CJ0128> (data dostępu: 22.04.2023).

⁴² P. Podrecki, M. Matysiak, *Rozporządzanie kluczami cyfrowymi do gier wideo ze szczególnym uwzględnieniem problematyki prawnej wyczerpania praw autorskich*, „Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego” 2021, nr 2, s. 20–21.

⁴³ M. Siwicki, *Koncepcja wyczerpania autorskich praw majątkowych w dystrybucji cyfrowej (cz. I)*, „Europejski Przegląd Sądowy” 2005, nr 4, s. 11.

Obecnie do rzadkości należy sprzedaż programów komputerowych na fizycznych nośnikach, co poniekąd wiąże się z faktem, że nowe laptopy w zdecydowanej większości nie posiadają już napędów CD⁴⁴. Producenci sprzętu komputerowego rezygnują z montowania tego podzespołu na rzecz wyprodukowania cieńszego i lżejszego laptopa⁴⁵. Ponadto zakup niematerialnej kopii programu jest o wiele szybszym sposobem na jego pozyskanie, nie trzeba bowiem ani udawać się do stacjonarnego sklepu, ani też czekać na przesyłkę. Jeśli zasada wyczerpania miałaby zastosowanie wyłącznie do utworów zapisanych na materialnych nośnikach, w praktyce uniemożliwiłoby to obrót niematerialnymi kopiami, zaś trudno znaleźć wytłumaczenie, dlaczego nabywcy programów na fizycznych nośnikach mieliby być w tym aspekcie faworyzowani.

Na uwagę zasługuje jednak fakt, że regulacje zawarte w dyrektywie 2009/24 stanowią *lex specialis* w stosunku do dyrektywy 2001/29 i odnoszą się do programów komputerowych, co oznacza, iż rozważania Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na gruncie sprawy *Usedsoft v. Oracle* nie będą mieć zastosowania do obrotu innymi używanymi egzemplarzami utworów w formie niematerialnej⁴⁶. Potwierdziło to orzeczenie w sprawie C-263/18⁴⁷, w którym rozważano możliwość odsprzedaży używanych e-booków. Trybunał w przedmiotowym wyroku wskazał, że właściwe przepisy dyrektywy 2009/24 stanowią wyraźny wyraz woli prawodawcy UE, by do celów ochrony przewidzianej w tej dyrektywie zrównać materialne i niematerialne kopie takich programów komputerowych w taki sposób, żeby wyczerpanie prawa do rozpowszechniania przewidziane w art. 4 ust. 2 dyrektywy 2009/24 dotyczyło wszystkich tych kopii. Takie zrównanie materialnych i niematerialnych kopii chronionych utworów do celów właściwych przepisów dyrektywy 2001/29 nie było natomiast zamiarem prawodawcy UE, gdy przyjmował on tę dyrektywę, bowiem z prac przygotowawczych do tej dyrektywy wynika wola wyraźnego rozróżnienia rozpowszechniania elektronicznego i rozpowszechniania materialnego chronionych treści⁴⁸. Ponadto należy zwrócić uwagę na fakt, że dyrektywa 2009/42 nie obejmuje swym zakresem także gier komputerowych, co z kolei potwier-

⁴⁴ <https://antyweb.pl/czy-w-2022-ktos-jeszcze-ma-w-komputerze-nagrywarke-cd> (data dostępu: 22.04.2023).

⁴⁵ <https://www.download.net.pl/jak-poradzic-sobie-z-brakiem-napedu-dvd-w-laptopie/n/2036/> (data dostępu: 22.04.2023).

⁴⁶ A. Gołaszewska, *Wyczerpanie autorskich praw majątkowych*, Warszawa 2020, s. 190–195.

⁴⁷ Wyrok Trybunału (Wielka Izba) z 19 grudnia 2019 r. w sprawie C263/18 *Nederlands Uitgeversverbond, Groep Algemene Uitgevers v. Tom Kabinet Internet BV, Tom Kabinet Holding BV, Tom Kabinet Uitgeverij BV*, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:62018CJ0263&from=IT> (data dostępu: 28.04.2023).

⁴⁸ Wyrok Trybunału (Wielka Izba) z 19 grudnia 2019 r. w sprawie C-263/18 *Nederlands Uitgeversverbond i Groep Algemene Uitgevers v. Tom Kabinet Internet BV i in.*, <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=221807&pageIndex=0&doclang=PL&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1663972> (data dostępu: 23.04.2023).

dzione zostało w wyroku Trybunału z 23 stycznia 2014 r. w sprawie C-355/12 *Nintendo Co. Ltd i in. v. PC Box Srl i 9Net Srl*⁴⁹.

Podsumowanie

Jak zostało wskazane, art. 116 u.p.a. penalizuje rozpowszechnianie utworu bez uprawnienia albo wbrew jego warunkom, a więc w konkretnej sprawie należy rozważyć, czy sprawca naruszył przepisy ustawy bądź postanowienia umowy licencyjnej.

Naruszenia umowy licencyjnej, które w konsekwencji mogą skutkować odpowiedzialnością karną z art. 116 u.p.a., mogą dotyczyć przede wszystkim rozpowszechniania utworu na polach eksploatacji, które nie zostały objęte stosunkiem zobowiązaniowym. Należy zwrócić uwagę na fakt, że zarówno postanowienia umowne zobowiązujące licencjodawcę do zawarcia nowej umowy licencyjnej w przypadku powstania nowych pól eksploatacji bądź postanowienia obejmujące „automatycznie” nowe pola eksploatacji w momencie ich powstania, bez konieczności zawierania odrębnej umowy, powinny zostać uznane jako nieważne w myśl art. 58 § 1 k.c. Co za tym idzie – skoro postanowienie umowne jest nieważne, w konsekwencji rozpowszechnianie utworu na nowym polu eksploatacji, również może wypełnić znamiona czynu zabronionego z art. 116 u.p.a. Naruszeń mogących skutkować odpowiedzialnością karną można także upatrywać w rozpowszechnianiu utworu poza zakresem czasowym lub terytorialnym wskazanym w umowie.

Znanię przedmiotowego czynu zabronionego wypełni również osoba, której zachowanie przekroczy granice dozwolonego użytku osobistego wyrażonego w art. 23 u.p.a. Przypisaniem odpowiedzialności karnej może więc skutkować rozpowszechnianie bądź zbyt dużej liczby kopii utworu bądź w stosunku do osób, z którymi sprawca nie pozostaje w stosunkach towarzyskich. Z uwagi na fakt, że art. 23 u.p.a. zawiera pojęcia nieostre w każdej konkretnej sprawie, to domeną sądu będzie rozważanie, czy liczba rozpowszechnionych egzemplarzy utworu przekroczyła dozwolony użytek osobisty bądź czy rozpowszechnienie nastąpiło poza kręgiem osób pozostających w związku osobistym. O ile udostępnianie utworów w sieci P2P stanowi oczywisty przykład działania poza zakresem dozwolonego użytku osobistego, tak w przypadku internetowych znajomych należałoby przeanalizować charakter tej znajomości. Należy również wskazać, że dozwolonym użytkowaniem osobistym nie mogą być objęte utwory, które nie zostały wcześniej rozpowszechnione w myśl art. 6 ust. 1 pkt 3 u.p.a.

---

⁴⁹ A. Wachowska, *Problematyczny status gier komputerowych na gruncie prawa autorskiego – czy gra komputerowa to utwór audiowizualny, program komputerowy, czy inny utwór?*, [w:] E. Traple (red.), *Ochrona gry komputerowej. Aktualne wyzwania prawne*, Warszawa 2015, s. 36–37.

Najwięcej wątpliwości w świetle wypełnienia znamion czynu zabronionego z art. 116 u.p.a. budzi odsprzedaż używanych licencji programów komputerowych, w szczególności licencji w formie elektronicznej. Zagadnienie to było przedmiotem rozważań Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który w swym wyroku C-128/11 stwierdził dopuszczalność takiej formy obrotu, jeśli prawo do rozpowszechniania zostało wyczerpane zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 2009/24. Należy jednak wskazać, że orzeczenie to dotyczy jedynie programów komputerowych, w związku z tym nadal obrót np. używanymi egzemplarzami elektronicznych książek czy gier komputerowych w świetle aktualnych przepisów nie jest dozwolony, w związku z czym skutkować może odpowiedzialnością karną.

Wykaz literatury

- Bajurska A., *Zakres i charakter prawny umowy licencyjnej w prawie polskim*, „Temidium” 2017, nr 2.
- Barański M., *Zobowiązanie do przeniesienia autorskich praw majątkowych w zakresie nowych pól eksploatacji*, „Przegląd Prawa Handlowego” 2014, nr 10.
- Barta J., Markiewicz R., *Obowiązek wymienienia pól eksploatacji w umowie licencyjnej*, „Prace Instytutu Prawa Własności Intelektualnej UJ” 2007, z. 100.
- Barta J., Markiewicz R., *Prawo autorskie i prawa pokrewne. Przepisy z wprowadzeniem*, Wolters Kluwer, Warszawa 2014.
- Barta J., Markiewicz R., *Prawo autorskie*, C.H. Beck, Warszawa 2013.
- Barta J., Markiewicz R., *Prawo autorskie*, Wolters Kluwer, Warszawa 2016.
- Chwalba J., *Korzystanie z programów peer-to-peer a dozwolony użytek prywatny w prawie autorskim*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2008, z. 102.
- Doniec J., *Wyczerpanie prawa autorskiego w Internecie – przepisy Unii Europejskiej i ocena potrzeb zmiany uregulowań w kontekście White Paper on Remixes, First Sale, and Statutory Damages z 2016 r.*, „Internetowy Przegląd Prawniczy TBSP UJ” 2016, nr 4.
- Drela M., *O zobowiązująco-rozporządzającym skutku umowy licencyjnej i o ustawowym prawie odstąpienia od tej umowy*, „Acta Universitatis Wratislaviensis – Prawo CCCVIII” 2009, nr 3161.
- Drożdż I., Sączek K., *Dozwolony użytek osobisty w Internecie a problem torrentów*, „Internetowy Przegląd Prawniczy TBSP UJ” 2016, nr 4.
- Ferenc-Szydelko E. (red.), *Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz*, C.H. Beck, Warszawa 2021.
- Geśicka D.K., *O paradygmacie dozwolonego użytku prywatnego oraz opłatach reprograficznych słów kilka*, „Studia Iuridica Toruniensi” 2015, t. XVI.
- Gienas K., *Imperatywny charakter dozwolonego użytku prywatnego?*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2009, z. 106.
- Gienas K., *Ograniczanie dozwolonego użytku drogą kontraktową – zarys problematyki*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2009, z. 104.

- Gliściński K., *Komentarz do art. 23 u.p.a.*, [w:] A. Michalak (red.), *Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz*, 2019, Legalis.
- Golat R., *Prawo autorskie i prawa pokrewne*, C.H. Beck, Warszawa 2021.
- Golat R., *Prawo autorskie. Komentarz dla praktyków*, ODDK, Gdańsk 2008.
- Gołaszewska A., *Wyczerpanie autorskich praw majątkowych*, C.H. Beck, Warszawa 2020.
- Grabowski M., *Umowa licencyjna on-line o korzystanie z utworu muzycznego – charakterystyka prawna*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2009, z. 109.
- Kacperek E., Zawadzki P., *Charakter umów o pobranie z sieci treści chronionych prawem autorskim*, „Przegląd Prawa Handlowego” 2009, nr 10.
- Kamiński P., *Zakres czasowy licencji prawnoautorskiej*, „Przegląd Prawniczy Uniwersytetu Warszawskiego” 2015, nr 2.
- Kowalczuk-Szymańska M., Sztejnert-Roszak O., *Naruszenia praw autorskich w internecie: aspekty prawne i procedury dochodzenia roszczeń*, Difin, Warszawa 2011.
- Kruszyński M., *Dozwolony użytek osobisty utworów w świetle stosowania zabezpieczeń technicznych*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2008, z. 102.
- Marzec D., *Znaczenie influencer marketingu w kształtowaniu decyzji współczesnych konsumentów*, „Media i Społeczeństwo” 2022, nr 16.
- Niewęglowski A., *Prawo autorskie. Komentarz*, Wolters Kluwer, Warszawa 2021.
- Podrecki P., Matysiak M., *Rozporządzanie kluczami cyfrowymi do gier wideo ze szczególnym uwzględnieniem problematyki prawnej wyczerpania praw autorskich*, „Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego” 2021, nr 2.
- Poźniak-Niedzielska M. (red.), *Prawo autorskie i prawa pokrewne. Zarys wykładu*, Oficyna Wydawnicza Branta, Warszawa 2006.
- Siwicki M., *Koncepcja wyczerpania autorskich praw majątkowych w dystrybucji cyfrowej (cz. I)*, „Europejski Przegląd Sądowy” 2015, nr 4.
- Siwicki M., *Media strumieniowe w Internecie*, „Państwo i Prawo” 2012, nr 8.
- Stolarczyk P., *Wyczerpanie praw autorskich, a problemy w praktyce*, „Prawo i Podatki” 2015, nr 9.
- Szczotka J., *Naruszenie wymogu specyfikacji pól eksploatacji utworu*, [w:] A. Kidyba, R. Skubisz (red.), *Współczesne problemy prawa handlowego. Księga jubileuszowa dedykowana prof. dr hab. Marii Poźniak-Niedzielskiej*, Wolters Kluwer, Kraków 2007.
- Traple E., *Prawa producenta a nowe pola eksploatacji utworu audiowizualnego oraz „przyrost” praw ze względu na przedłużenie ochrony*, [w:] A. Kidyba, R. Skubisz (red.), *Współczesne problemy prawa handlowego. Księga jubileuszowa dedykowana prof. dr hab. Marii Poźniak-Niedzielskiej*, Wolters Kluwer, Kraków 2007.
- Wachowska A., *Problematyczny status gier komputerowych na gruncie prawa autorskiego – czy gra komputerowa to utwór audiowizualny, program komputerowy, czy inny utwór?*, [w:] E. Traple (red.), *Ochrona gry komputerowej. Aktualne wyzwania prawne*, Wolters Kluwer, Warszawa 2015.
- Wrzeszcz O., *Trolling prawnoautorski (copyright trolling)*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2016, z. 134.

Summary

Criminal law aspects of disseminating a work without permission or against its conditions – selected issues

Keywords: criminal law, copyright law, unlawful dissemination of a work, permitted personal use of a work, license agreement.

The essence of the crime regulated in Article 116 of the Act of February 4, 1994, on copyright and related rights is the dissemination of a work without permission or against its conditions. The purpose of this article is to discuss provision violations of the license agreement, permitted personal use and resale of used licenses of computer programs in terms of committing a crime under article 116 of the Copyright Act. Violations of the license agreement, which may result in criminal liability, are primarily dissemination of work in the fields of exploitation not covered by the agreement as well as outside the territorial scope indicated therein and in the period after the expiry of the agreement. An example of unlawful dissemination of a work is the violation of permitted personal use regulated in Article 23 of the Copyright Act. The literature and jurisprudence of the Court of Justice of the European Union indicate that resale of used computer program licenses cannot be classified as disseminating a work without permission, regardless of whether they are electronic licenses or recorded on physical storage media such as CDs or DVDs. Thus, such behaviour will not result in committing a crime under Article 116 of the Copyright Act.